

Debbie Macomber

Kikötő sor 50.

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Debbie Macomber, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *50 Harbor Street* (Harlequin MIRA Books)

• *Magyarra fordította:* Szalai Anna

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)

• *Borító:* Barczag Andrea

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-469-8

HU ISSN 1789-2732

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

• *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

• *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

• *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

• *Megrendelés száma:* 201804

• *Nyomtatás időpontja:* 2022/12.

• *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

DEBBIE MACOMBER

KIKÖTŐ SOR 50.

☞☞☞ Cídrusliget ☞☞☞

Kedves Barátom!

A *Cédrusliget* sorozat ötödik kötetét tartja a kezében. Akár ez az első, akár ez az ötödik *Cédrusliget*-regény, amit olvas, remélem, otthon érzi majd magát ebben a kedves kis városban.

Néhány olvasóm nehezményezte, hogy két könyv között oly hosszú idő telik el... Erre csak annyit mondhatok: olyan gyorsan írok, amilyen sebesen csak tudok! Egyikük azt írta: ha sok-sok hónapot kell várnia, hogy kiderüljön, ki küldözget névtelen üzeneteket a McAfee házaspárnak, akkor az elmeosztályon fog kikötni. Azt válaszoltam neki, hogy vagy ő, vagy én... Mindazonáltal köszönöm a türelmet, és azt hiszem, a *Kikötő sor 50.* elolvasása után Ön is úgy gondolja, érdemes volt várni. Része lesz ugyanis néhány meglepetésben, és egy új szerelem kibontakozásának is tanúja lehet. Remélem, soraim sokszor csálnak majd mosolyt az arcára, és időnként meg is nevettetik.

Mindig nagyon örülök olvasóim leveleinek. Üzenhet, ha a honlapomon (debbiemacomber.com) ír a vendégkönyvbe. Kattintson a *Cédrusliget (Cedar Cove)* fülre! Ha nincs internet-hozzáférése, írhat levelet a P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366, USA címre. Évente három-négy alkalommal a sorozat szereplői maguk is „írnak” levelet, melyek gyakran recepteket is tartalmaznak.

Készítsen hát magának egy csésze teát, és készüljön fel a találkozásra cédrusligeti barátaival! Olivia, Jack, Grace, Charlotte, Ben, Roy, Corrie és a többiek már alig várják, hogy elmondhassák a legújabb fejleményeket! Mind nagyon örülnek, hogy újra városukban üdvözölhetik – csak úgy, mint én.

Szeretettel:

Debbie

Ezt a könyvet Mary Lou Carney-nak ajánlom, akinek barátsága és bölcsessége nagy áldás számomra

*A Washington állambeli Cédrusliget
néhány lakója*

Olivia Lockhart Griffin: családjogi bíró. Justin és James édesanyja. Férje Jack Griffin. Exférje Stan Lockhart. Lakhelye a Világítótorony út 16.

Jack Griffin: újságíró és szerkesztő a *Liget Krónikánál*. Gyógyult alkoholista. Felesége Olivia. Fia, Eric Nevada államban él Shelly nevű feleségével és ikerfiaival.

Charlotte Jefferson: Olivia édesanyja. Jelenlegi férje a korábban megözvegyült Ben Rhodes.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia lánya. Férje Seth Gunderson. Gyermeke Leif. Gundersonék a Rainier Drive 6-ban laknak.

Seth Gunderson: Justine férje. Feleségével a *Toronyőr* vendéglő tulajdonosai.

James Lockhart: Olivia fia, Justine öccse. A haditengerészetnél szolgál. San Diego-ban él nejével Selinával és lányával Isabellával.

Stanley Lockhart: Olivia volt férje, James és Justine édesapja. Jelenleg Seattle-ben él és második feleségétől is elvált.

Will Jefferson: Olivia fivére, Charlotte fia. Nős, Atlantában él.

Grace Sherman: Olivia legjobb barátnője, könyvtáros. Dan Sherman özvegye. Gyermekai Maryellen Bowman és Kelly Jordan. „Se veled, se nélküled” kapcsolat fűzi Cliff Hardinghoz. A Futórózsa utca 204-ben lakik.

Cliff Harding: nyugalmazott mérnök, jelenleg lótenyésztéssel foglalkozik. Cédrusliget közelében él. Elvált, lánya Lisa Marylandben lakik.

Cal Washburn: lóidomár, Cliff Harding alkalmazottja.

Maryellen Bowman: Grace és Dan Sherman legidősebb lánya. Férje Jon Bowman, lánya Katie.

Zachary Cox: könyvelő, újra elvette volt feleségét, Rosie-t. Gyermekai a tizenhét éves Allison és a tizenegy éves Eddie. A Pelikán köz 311-ben laknak.

Anson Butler: Allison Cox barátja.

Cecilia Randall: katonafeleség, Cédrusliget szomszédságában lakik. Könyvelő, Zach Cox alkalmazottja. Férje Ian Randall, aki a haditengerészetnél szolgál. Korábban elvesztették kisbabájukat, Allisont. Most újra várandós.

Rachel Pendergast: a Körömmánia szépségszalonban dolgozik. Jó barátságban van Bruce Peytonnal és Jolene nevű lányával. Romantikus érzelmeket táplál egy Nate Olsen nevű tengerész iránt.

Bob és Peggy Beldon: nyugdíjas házaspár. Az Áfonya utca 44 alatti *Mormota Motel* tulajdonosai. Két felnőtt gyermekük van.

Roy McAfee: magánnyomozó, nyugalmazott rendőr. Két felnőtt gyermeke van, Mack és Lynette. Felesége Corrie.

Corrie McAfee: Roy felesége és irodavezetője. A Kikötő utca 50-ben laknak.

Lynnette McAfee: Roy és Corrie lánya. Cédrusligetre költözik, hogy az új klinikán orvos-asszisztensként dolgozzon.

Gloria Ashton: rendőrnő a bremertoni egységnél. Lynnette barátnője és szomszédja.

Troy Davis: Cédrusliget seriffje.

Flemming tiszteletes: a helyi metodista lelkész.

Ben Rhodes: nyugállományú tengerésztiszt. Tagja a nyugdíjasklubnak. Charlotte Jeffersonnak udvarol.

1. fejezet

Corrie McAfee gondterhelt volt, és tudta, hogy a férje, Roy is ugyanígy érez.

De ugyan ki ne aggódott volna az ő helyükben? Roy, aki magánnyomozóként dolgozott, július óta sorra kapta kézhez a névtelen képeslapokat, amelyek, bár nyílt fenyegetést nem tartalmaztak, mégis nyugtalanságra adtak okot.

Az első üzenet, amelyet az irodába kézbesítettek, a megbánást emlegette. Az utóbbi hetekben több hasonló is követte. Corrie már annyiszor olvasta őket, hogy kívülről fújta mindegyiket. Az elsők ez állt:

MINDENKI TESZ OLYAT, AMIT KÉSŐBB MEGBÁN. TE CSINÁLTÁL MÁR OLYASMIT, AMIT SZÍVESEN TENNÉL MEG NEM TÖRTÉNTTÉ?

GONDOLKOZZ EZEN!

Aláírás nem szerepelt sem ezen, sem a következő lapon. Rendszeretlen időközönként érkeztek, és mindig

máshonnan adták fel őket. A baljós üzenetek újra és újra megjelentek az asszony lelki szemei előtt. Az idő sem segített a rejtély megoldásában: még most, októberben is ugyanúgy sötétben tapogatóztak, mint az első lap kézhezvételekor.

A kávéfőző sziszegő, gurgulázó hangja egy pillanatra elvonta Corrie figyelmét az aggodalmairól. Kinézett az iroda ablakán, amely Cédrusliget belvárosára nyílt. Annak, hogy Roy irodavezetőjeként dolgozott, megvoltak az előnyei és jelen esetben a hátrányai is. Néha a tudatlanság igazi áldás, mint a mostani helyzet is példázza. Sokkal nyugodtabb lenne az álma, ha sosem értesült volna ezekről a rejtélyes üzenetekről.

Igaz, ha Roy eddig sikeresen el is titkolta volna előle az egészet, mostanra már akkor is megtudta volna. A legutóbbi lapot ugyanis valaki személyesen kézbesítette éjszaka, és nem is az irodába, mint az előzőeket, hanem egyenesen az otthonukba. Egy ismeretlen tehát belépőzött az udvarukba, és odasettenkedett a tornácra. Roy és Corrie éppen vendégséget rendezett, és amikor kinyitották az ajtót, meglátták, hogy valaki egy gyümölcskosarat és egy kártyát hagyott a küszöbön. Az asszonynak a hideg futkosott a hátán a gondolatra, hogy az illető tudja az otthoni címüket.

– Kész van már az a kávé?! – kiáltott ki Roy az irodájából.

– Nem kell üvölni, máris hozom.

Nem akart ilyen csípős hangon válaszolni. Általában nem szokta minden apróságtól fölkapni a vizet. A tőle oly szokatlan indulatkitörés ráébresztette, mennyire megviselte az utóbbi hónapok feszültsége. Egy sóhaj kíséretében csészébe töltötte a kávé, és a gőzölgő italt bevitte a férjének.

– Hát ez már nem mehet így tovább – mondta, miközben a bögrét az asztal sarkára tette. – Beszelnünk kell.

A férfi kényelmesen hátradőlt a székén, és kezét összekulcsolta a feje mögött, mintha az égvilágon semmi sem nyomná a lelkét. Huszonhét éve voltak házасok, és Corrie még most is ugyanolyan vonzónak találta, mint főiskolás korában. Roy a Washingtoni Egyetem amerikai-futball-csapatában játszott, és bálványozták a diáktársai. Magas, széles vállú, még most is izmos férfi volt, tartása ugyanolyan szálfegyenes, mint ifjúkorában. Minden látványos erőlködés nélkül sikerült jó karban tartania magát, és Corrie titokban kicsit irigyelte is azért, hogy az évek nem gyarapították a kilói számát. Sötét haja kissé megritkult, és ősz csíkok vegyültek bele, amitől azonban csak méltóságteljesebb lett a megjelenése.

Sok lánnyal találkozgatott az egyetem alatt, de végül őt választotta. Az udvarlás időszaka nem volt zökkenőmentes. Egyszer szakítottak, de egy év múlva újra járni kezdtek. Ekkor jöttek rá, valójában mennyire szeretik egymást, és többé nem kételkedtek az érzéseikben. A diplomaosztó után nem sokkal összeházásodtak, és szerelmük sok megpróbáltatáson, nehézségen át, jó és rossz időkben egyaránt kitartott. Jutott bőven mindkettőből.

– Miről kell beszélgetnünk? – kérdezte Roy mintegy mellékesen.

Látszólagos nemtörődömségével nem tudta becsapni a feleségét. Corrie tudta, hogy olvas a gondolataiban.

– Mond neked valamit az, hogy: „A múlt előbb-utóbb mindenkit utolér”? – dünnyögte, leereszkedve az ügyfeleknek fenntartott székre. Értésére akarta adni a férjének, hogy ezúttal nem hagyja könnyen lerázni magát. Attól félt, hogy a férfi jobban ismeri a rejtelmes üzenetek

jelentését, mint ahogy bevallja. Jellemző lenne rá, hogy így akarja megvédeni a szeretteit.

Roy a homlokát ráncolta.

– Azok a képeslapok nem neked szólnak, tehát ne is aggódj miattuk!

Az asszonyt erre elfutotta a méreg.

– Hogy mondhatasz ilyet?! Tudod, hogy minden, ami veled történik, az ugyanúgy rám is tartozik.

A férfi először vitatkozni akart, de annyi együtt töltött évvel a hátuk mögött már tudta, hogy felesége ezúttal nem éri be némi üres nyugtatgatással.

– Nem tudom, mit mondjak. Vannak ellenségeim, és igen, van olyan is, amit bánok a múltamból. De kinek nincs?

A seattle-i rendőrségnél Roy nyomozói rangig jutott, de egy hátsérülés miatt kénytelen volt idő előtt nyugdíjba vonulni. Corrie eleinte nagyon örült, hogy a férje otthon lesz. Azt remélte, hogy utazgatnak majd, és végre megteszik mindazt, amiről már régóta álmodoztak; de nem egészen így történt. Szabadidő ugyan immár bőségesen állt Roy rendelkezésére, de a korai nyugdíjazás igen kedvezőtlenül hatott az anyagi helyzetükre. Legalább húsz százalékkal csökkent a jövedelmük. Takarékoságból kénytelenek voltak elköltözni a nagyvárosból, először egy Pudget Sound nevű településre, majd később Cédrusligetre. Itt, Kitsap megyében sokkal olcsóbbak a lakások, és nyugodtabb az élet. Amikor az ingatlanügynök megmutatta nekik a Kikötő sor 50. alatti házat a hatalmas tornáccal, ahonnan csodálatos kilátás nyílt az öbölre és a világítótoronyra, Corrie rögtön érezte, hogy ez a ház és ez a városka lesz az új otthonuk.

A nagyváros után nem is volt olyan nehéz megszokni az itteni életet, mint gondolta. Kedves emberek laktak

a környéken, és néhányukkal össze is barátkoztak. Különösen Beldonékkal, de többnyire inkább kettesben töltötték az időt. A szomszédokkal mindig köszöntötték egymást, és tudták a nevüket, de különösebben nem kerültek közel hozzájuk.

Corrie bánatára Roy nem sokáig bírta a nyugdíjas élet tétlenségét. Az unalom megviselte, és emiatt gyakran volt ingerlékeny. Mindez megváltozott, amikor úgy határozott, hogy kibérel egy irodahelyiséget és magánnyomozó irodát nyit. Az asszony is támogatta döntésében. Férje végre elfoglalta magát valamivel, és minden nap tartogatott valami új, izgalmas feladatot a számára. Csak a képességeinek megfelelő ügyeket vállalta el, a többit elutasította. Corrie büszke volt a párja tehetségére, a sikereire és arra, ahogyan az ügyfeleivel bánt. Sosem gondolt arra, és alighanem maga Roy sem, hogy egyszer majd a saját ügyében kell nyomoznia.

– Lehet, hogy veszélyben vagy – suttogta, leplezetlen aggodalommal az arcán. Nem akarta elrejtteni az érzéseit és úgy tenni, mintha minden rendben lenne, amikor pedig nem ez az igazság.

Roy vállat vont.

– Nem hinném, hogy valóban így lenne. Ha valaki bántani akarna, már rég megtette volna.

– Hogy mondhatsz ilyet? – kérdezte Corrie idegesen.
– Hiszen Bobot is követték, pedig mindketten tudjuk, hogy neki aztán semmi köze az ügyhöz. Csak azért mentek utána, mert a te kocsidban ült, és azt hitték, te vagy az.

Bob Beldon és felesége, Peggy a helyi *Mormota Motel* tulajdonosai voltak. Bob egyszer kölcsönkérte Roy autóját, és rémülten hívta fel, amikor észrevette, hogy valaki követi. A detektív azt tanácsolta, hogy azonnal hajtson tovább a rendőrőrs elé. Amikor beállt a rendőrségi

parkolóba, a követője leszakadt. A McAfee házaspár csak később döbbsent rá, hogy az illető bizonyára azt hitte, Roy ül a kocsiban.

– Az állt az egyik levélben, hogy nem akarnak bántani – emlékeztette feleségét a nyomozó.

– Persze, mert ezt akarják velünk elhíttetni! – érvelt Corrie. – Bárki is az, el akarja altatni a gyanakvásunkat.

– De drágám...

Az asszony közbevágott, jelezve, hogy csitítgatással most nem megy semmire.

– Azt a kosarat egyenest a tornácunkra tette valaki. Egy idegen csak úgy besétált az udvarunkba és az ajtó előtt hagyta, te pedig azzal jössz nekem, hogy nincs semmi ok az aggodalomra?

Corrie hangja reszketett, és érezte, hogy már nem sokáig tud uralkodni az érzésein. Elege volt már abból, hogy félelemben éljen, hogy tehetetlenül várja a következő üzenetet – vagy valami még rosszabbat. Elege volt abból, hogy az álmatlan éjszakáktól egész nap ég a szeme. Minden reggel arra a gondolatra ébredt, hogy vajon milyen szörnyűség vár rájuk aznap.

– Az a kosár több mint egy hete érkezett, és azóta nem történt semmi.

Roy ezt úgy mondta, mintha ezzel akarná megnyugtatni. Nem sikerült.

– Ma ugye nem volt semmiféle üzenet a levelesládában? – kérdezte érezhető feszültséggel a hangjában.

– Nem – felelte az asszony átlapozva a postát, és az asztalra tette a számlákat és leveleket.

A férfi bólintott, mintha csak azt mondaná: na, ugye?

– Roy – kezdte Corrie, megtévesztően higgadt hangon –, már az idejét sem tudom, mikor volt utoljára egy nyugodt éjszakám. Te sem alszol valami jól mostanában.

Férje erre semmit sem tudott felelni.

– Nem tehetünk tovább úgy, mintha minden rendben lenne.

A detektív megnyerő arca elkomorodott.

– Minden tőlem telhetőt megteszek.

– Tudom, de sajnós ez nem elég.

– Pedig nincs más választásunk.

Corrie nem volt szakértő a nyomozás terén, de azt tudta, mikor kell külső segítséghez folyamodni, és az ő ügyük már régen átlépte ezt a határt.

– Valakivel beszélned kellene.

– Mégis kivel?

Az egyetlen szóba jöhető személy a helyi seriff volt.

– Troy Davis?

– Nem túl jó ötlet. Bármi álljon is a háttérben, jóval az ideköltözésünk előtt történt.

– Miért vagy ebben olyan biztos?

– A megbánás. Mindegyik üzenet a megbánást emlegeti. Nincs olyan rendőr, akinek ne lenne mit megbánnia: valami, amit tettünk, vagy éppen nem tettünk, vagy más-hogy kellett volna tennünk.

Corrie magában azt gondolta – bár nem mondta ki –, hogy ez minden emberre igaz, nem csak a rendőrökre.

– Az utolsó üzenetben ez állt: „Csak gondolkozz el azon, mit tettél! Semmi nincs, amit megbántál?” Számmomra ez azt sugallja, hogy még rendőr koromban csinálhattam valamit. Talán letartóztattam valakit, vagy tanúskodtam valaki ellen.

Az asszony suttogóra fogta a hangját.

– Sok éven át voltál rendőr Seattle-ben. Biztosan van egy-két olyan ügy, amelyik emlékezetesebb volt a többinél.

A férfi megcsóválta a fejét.

– Gondolod, hogy én még nem törtem ezen a fejem? Láttad, hogy végiglapoztam az összes aktámat, egészen

az első szolgálati évenként kezdve, mégsem találtam semmit.

– Nem is tudom... nemigen beszéltél nekem ezekről. Engem mindenből kihagytál.

– Csak azért, hogy megvédjelek.

– Te ne akarj engem megvédeni! – kiáltotta Corrie alig palástolt haraggal. – Tudni akarom! Tudnom kell! Hát nem látod, hogy ez az ügy pokollá teszi az életünket?

A férfi előredőlt, és az asztalra könyökölt.

– Sajnálom – suttogta. – Hiába túrtam fel az emlékeimet, egyszerűen senkire nem tudok gondolni, aki így utánam jönne.

– Pedig valaminek lennie kell a háttérben... Talán olyan esetről van szó, amire már nem is emlékszel.

Roy ismét megrázta a fejét. Láthatóan kezdte feladni.

– Meglehet. Nem egy gyilkossal leszámoltam az évek során, és nem kevés fenyegetést is kaptam, mégsem jut eszembe senki, aki üzeneteket küldözgetne. De ki más lehetne? – tette még hozzá, szinte csak önmagának.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Corrie, most már jobban uralkodva érzésein. Kezében egy zsebkendőt gyűrögetve mély lélegzetet vett, hogy lehiggadjon.

– Általában olyan emberekkel volt dolgom, akiknek nem szokásuk a finomkodás. Ha bosszút forralnának ellenem, nem állnának le levelezgetni.

– Egy elítélt rokona? Esetleg egy áldozaté? – Ez a gondolat már többször is megfordult az asszony fejében.

Roy vállat vont.

– Lehetséges.

– Hát akkor most mihez kezdünk?

Az állandó gyanakvás és bizonytalanság, hogy nem tudják, mire számítsanak, ez örölte fel igazán Corrie idegeit.

– Semmihez.

– Semmihez? – hüledezett az asszony. – Hogy ülhetnénk ölbe tett kézzel?!

– Nincs más választásunk. Várnunk kell, amíg hibát követnek el. Márpedig ez előbb-utóbb be fog következni, drágám, ezt megígérhetem. És amint megtörténik, véget ér ez a rémálom.

– Megígéred?

A férfi arca ellágyult, és bólintott. Karját felesége felé nyújtotta, aki megfogta a kezét, és ujjai összekulcsolódtak. Tekintetük egymásba kapcsolódott. A férje szeméből sugárzó szeretet és vigasztalás elég volt, hogy Corrie megnyugodjon, legalább egy napra. A legnagyobb baja most alighanem a fáradtság. Ha végre egy éjszakát átaludhat, a dolgok kevésbé tűnnek majd félelmetesnek.

Odakint nyílt az irodaajtó, mire Roy felpattant és eleresztette az asszony kezét. A rendőrségnél eltöltött hosszú évek alatt megszokta, hogy mindig résen legyen, most pedig különösen is ébernek kellett lennie.

– Anya, apa? – szólt a lányuk a várószobából.

– Lynnette! – kiáltotta Corrie vidáman, bár hangja némileg erőltetetten csengett. – Itt vagyunk bent.

A lány belépett, majd bizonytalan arccal megtorpant. Karcsú termetű volt, akár az anyja, haja és szeme sötét. Corrie-ra ütött abban is, hogy kitűnő tanuló volt. Rendőr gyermekeként igencsak óvták kislánykorában. Diákévei alatt nemigen élt társasági életet, de édesanyja remélte, hogy ez most megváltozik. Eddig még nem volt komoly udvarlója.

– Ugye nem zavartalak meg benneteket? – kérdezte a lány, gyanakvóan pillantgatva egyik szülőjéről a másikra. – Minden rendben veletek?

– Persze – biztosította Corrie sietve. – Miért ne lenne?

A lánynak sokkal több esze volt, mint hogy ezt el is higgye, de szerencsére annyiban hagyta a dolgot.

– Találtam lakást – jelentette be, körbetáncolva az irodát.

– Hol? – érdeklődött az anyja, remélve, hogy a környéken. Lynnette most nyert felvételt az új klinikára mint orvosasszisztens, és Corrie nagyon örült, hogy végre közelebb laknak majd egymáshoz.

– Az öbölben, nem messze a parktól. A Holiday Inn Express melletti épületben.

Corrie ismerte azt a házat, mert délutáni sétáin minden nap elment mellette. Közel volt a csónakkikötőhöz és nem messze a könyvtártól. A kétemeletes épületből remek kilátás nyílt az öbölre és a világítótoronyra, meg a távolban látható bremeroni hadikikötőre. Az ő megítélése szerint tökéletes választás volt.

– Remélem, nem egy vagyon a bérleti díj – jegyezte meg Roy, de látszott rajta, hogy nagyon örül.

– Ahhoz képest, amit Seattle-ben fizettem, szinte semmi.

– Remek!

Az apa még mindig igyekezett óvni az ő kicsi lányát. Sajnos nehezen tudta kifejezni a szeretetét, különösen a fia irányába. Mack és ő folyton összekülönböztek. Corrie szerint azért, mert túlságosan hasonlítottak egymáshoz. A fiú mintha mindig pontosan tudta volna, mivel lehet a legjobban felbosszantani az apját. Roy sem viselkedett mintaapaként: úgy tűnt, mindig képes valami hibát találni a fiában. A köztük levő feszült viszony miatt általában kerültek egymás társaságát, ami Corrie-nak nem volt ínyére. Legtöbbször úgy érezte, ő tölti be a villámhárító szerepét. Lynnette-tel, aki két évvel volt idősebb az öccsénél, nem voltak ilyen gondok.

A lány mesélt a lakásról, a költözés várható időpontjáról és az új állásáról a klinikán. Anyja megfelelő

időközönként bólogatott, de csak fél füllel figyelt. Roy visszatért a munkájához, Corrie pedig a saját íróasztalához, lányával a sarkában.

– Anya – kezdte Lynnette lehalkított hangon, amint az ajtón kívül kerültek. Arca elgondolkodó volt, aggodalom felhőzött rajta. – Biztos, hogy minden rendben van köztetek?

– Persze! Miért kérded?

A lány tétovázott.

– Az előbb, amikor bejöttem, úgy látszott, mintha te sírással küszködnél, Apa pedig... a tekintete... valahogy olyan kemény volt. Még sosem láttam ilyen feszültnek. Nem tudtam, mit gondoljak.

– Csak képzelődsz – bizonygatta Corrie.

– Nem hinném.

– Semmi komoly. Majd később megbeszéljük.

Lynnette sem ment a szomszédba egy kis makacságért, nyilván az apjától örökölte. De ő volt az utolsó, akivel Corrie megosztotta volna aggodalmát. Talán, ha már megoldódott a rejtély, jókat nevetnek majd rajta a családi asztalnál. De egyelőre semmi vicces nincs ebben a képeslap-históriában.

– Elejtettél egy levelet – mutatott Lynnette az íróasztalra.

Az asszony ereiben megfagyott a vér.

– Tényleg?

– Igen. Amikor bejöttem, egy levelezőlapot találtam a földön. Odatettem az asztalra.

Roy meghallhatta, mert azonnal megjelent az ajtóban. Összenéztek a feleségével.

– Add csak ide! – utasította.

Corrie rövid vonakodás után az asztalához indult. Mielőtt átadta volna a lapot, megfordította, és sebtében elolvasta a rajta levő üzenetet.

A szokásos nyomtatott nagybetűkkel ez állt ott:

MÉG MINDIG GONDOLKOZOL?

– Anya – követelte Lynnette –, most azonnal mondd el,
hogy mi folyik itt!